

**LISA
JACKSON**

**NECHTĚJ
NIC VĚDĚT**

LISA JACKSON

**NECHTĚJ
NIC VĚDĚT**

2013

Copyright © 2012 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2013 by Marie Čermáková-Frydrychová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu YOU DON'T WANT TO KNOW,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2012,
přeložila Marie Čermáková-Frydrychová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Knebllová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-889-2

PROLOG

Do mysli se znovu vkrádá sen.

Venku je šedavá mlha a já stojím v kuchyni, na uchu telefon, s někým mluvím..., ale tato část se mění. Někdy volá můj manžel Wyatt, jindy Tanya a někdy matka, ačkoli vím, že je dávno, dávno mrtvá. Jenže tak se mi to zdá...

Z velkého obývacího pokoje, místnosti vedle kuchyně zde v tomto domě, slyším televizi, mluví měkké hlasy postavíček kreslených filmů a já vím, že si Noah hraje na koberci před plochou obrazovkou.

Právě jsem upekla chleba – kuchyň je stále prohřátá teplem trouby – a přemýšlím o Děkuvzdání. Pohlédnu z okna a náhle si uvědomuji, že je venku téměř tma, začíná se stmívat. Určitě je i zima, protože se stromy kymácejí ve větru, na hubených větvích připomínajících kostru ještě stále visí pár vytrvalých listů. Městečko Anchorville na opačné straně zálivu teď není vidět, ztrácí se v mlze.

Uvnitř našeho starého sídla, jež vybudoval můj prapradědeček, je však útulno.

Bezpečno.

Vůně skořice a muškátového oříšku.

A pak koutkem oka zachytím venku nějaký pohyb. Napadne mě, že to bude Milo, náš kocour, ale vzápětí si vzpomenu, že mourek Milo je mrtvý. Už dlouhé roky.

Mhouřím oči, najednou mám strach. Skrz mlhu valící se od moře je těžké něco zahlédnout, ale já *vím*, že tam venku něco je, na dvorku, za živým plotem tvořeným růžovými keři, některé už vypadají bledě, prořídly a opadaly, na uvadlých květech mezi trny je vidět jen pár posledních zkroucených okvětních plátků.

Skřítíp!

Naskočí mi husí kůže, protože u domovních dveří se mihne stín.

Na zlomeček vteřiny se bojím, že za tepaným plotem se špičkami prutů vytvarovanými do podoby hrotů šípů číhá něco zlověstného.

Skřítíp! Prásk! Brána je otevřená a pohupuje se v nárazech větru.

Právě tehdy zahlédnu svého syna Noaha v mikince a džínách s ohrnutými nohavicemi. Nějak se dostal ven z domu a prošel otevřenou bránou. V nadcházejícím soumraku vesele běží, jako by něco honil, a míří po cestičce k přístavišti.

„NE!“

Upustím telefon.

Velmi pomalu převrhne mou sklenku s vodou.

Prudce se otočím a doufám, že se snad pletu, že Noah je určitě před sedací soupravou u televize a... Nicméně vidím prázdný obývací pokoj, v televizi pořád běží nějaký film od Disneyho – *Aladin?* – a já už jen z plných plic křičím: „Noahu!“ a dávám se do šíleného běhu.

Jsem v pyžamu a mám pocit, jako když se mi nohy boří do tekutých písků. Nedokážu tím zatraceným domem proběhnout dost rychle, ale když se ženu kolem jednotlivých oken obrácených k zálivu, vidím ho cupitat postupujícím soumrakem, stále blíž a blíž k vodě.

Pěstí buším na starou okenní tabulku.

Okno se rozbíjí.

Sklo se rozlétne do všech stran.

Vytryskne krev.

Přesto mě neslyší. Snažím se otevřít okna směrem na terasu s výhledem na záliv. Nepovolují. Jako by je někdo natřel za-

vřená a barva na nich přischla k rámu. Po okenních tabulkách stékají pramínky krve.

Vleču těžké nohy za sebou. Ječím na syna a na Wyatta, běžím zpomaleným pohybem ke dveřím. Jsou odemčené, kývají se ve veřejích a hlasitě vržou. Strčím do nich a ocitnu se pod stříškou nade dveřmi. „Noahu!“

Pláču. Vzlykám. Propaluje mě panický strach, málem na schodech zakopnu, ale pak proběhnu kolem zmoklých rododendronů a borovic, jež se ohýbají ve větru bičujícím tento bohem zapomenutý ostrov, místo, které jsem po většinu života znala jako svůj domov. „Noahu!“ volám znovu, ale můj hlas se ztrácí v burácení moře a už svého chlapce nevidím – zmizel za zvadlými růžemi v zahradě, v nízké mlze po něm není ani vidu, ani slechu.

Ach, prosím, panebože, ne... Ať je v pořádku!

Opře se do mě ledový víchr z Pacifiku, ale jeho chlad je ve srovnání s mrazením v mém srdci nicotný. Ženu se po cestičce vysypané lasturami ústřic a mušlí ostrých tak, že mi mohou pořezat chodidla, a dobíhám na kluzká prkna naklánějícího se mola. Ženu se s větrem o závod po mořem omývaných prknech až na konec, kde molo ční do mlhy, jako by viselo ve vzduchu. „Noahu!“ *Ach, bože můj!* „NOAHU!“

Nikde nikdo.

Molo je pusté.

Syn je pryč.

Zmizel v mlze.

„Noahu! Noahu!“ Stojím na molu a křičím z plných plic. Slzy se mi řinou po tváři, z pořezané dlaně mi stéká krev a odkapává do slané vody. „NOAHU!“

Příboj se převaluje přes konec mola, buší do něj a s burácením naráží do pobřeží.

Můj chlapec se ztratil.

Polklo ho moře nebo se snad vypařil, nevím.

„Ne, ne..., ne.“ Jsem zoufalá, málem přicházím o rozum, mé hoře je k nevydržení, klesám na kolena na vlhká prkna a zírám do vody, hlavu mám ihned plnou myšlenek na to, že skočím

do temných ledových hlubin a se vším skoncuji. „Noahu..., prosím. Bože, ať je v bezpečí...”

Má modlitba se ztrácí ve větru...

Pak se probudím.

Zjišťuji, že ležím v posteli v pokoji, kde bydlím již léta.

Na kratičký okamžik mě zaplavuje úleva. Sen..., byl to jen sen. Strašlivá noční můra.

Pak můj optimismus klesne na bod mrazu, protože si uvědomím svůj omyl.

Srdce mi náhle zase ztěžkne.

V očích mě pálí slzy.

Protože vím.

Můj syn je skutečně pryč. Pohřešuje se. Už jsou to dva roky, kdy jsem ho viděla naposled.

V přístavišti?

V postýlce?

Když si hrál venku pod jedlemi?

Panebože, prolétne mi hlavou, jsem hluboce otřesená, srdce mi puká...

Nepamatuji se.

1

„Mluvím vážně, nesmíš to prozradit ani živé duši,“ zašeptal udýchaný hlas. „Přišla bych o práci.“

Ava Garrisonová nadzvedla jedno kalné oko. Z postele zaslechla hovor za velkými masivními dveřmi, které byly mírně pootevřené.

„Ani neví, co se děje,“ přidala se další žena. Její hlas byl hlubší, zněl hruběji než ten první a Ava měla dojem, že ho poznává, jenže v čele jí tepala šílená bolest; noční můra se stáhla kamsi do podvědomí. Bolest ustoupí, vždycky ustoupila, ale v prvních minutách po probuzení se Ava cítila, jako by se jí hlavou proháněli koně s ocelovými podkovami.

Zhluboka se nadechla a zamrkala. V pokoji byla tma, závěsy zatažené, mřížkami topení vycházel teplý vzduch, rozhovor za těžkými dubovými dveřmi přehlušoval rachot prastarého kotle rozvádějícího teplo.

„Psst..., může se brzo probudit...“ Znovu ten dýchavičný hlas. Ava se pokoušela někam ho zařadit a napadlo ji, že by mohl patřit Demetrii, zakyslé pečovatelce Jewel-Anne. Na ženu, které ještě nebylo ani třicet, měla vysoká, štíhlá Demetria až moc přísný výraz, který odpovídal jejímu upjatému účesu, nabarvené černé vlasy si stahovala dozadu a na zátylku je spínala mohutným skřipcem. Jejím zřejmě jediným ústupkem jakés takés marnivosti byl náznak tetování, modravý stonek, který se jí zpod vlasové spony vinul laškovně za ucho. Tetování Avě

připomínalo nesmělou chobotnici, jež natahuje jedno chapadlo ve tvaru otazníku zpod úkrytu v hustých černých vlasech sepnutých želvovinovým skřípcem.

„Co to teda je? Co se s ní děje?“ ptal se přísně druhý hlas.

Ach bože, nepatří náhodou Khloe? Ava pocítila bodnutí u srdce. Kamarádka ji zradila. Ava věděla, že se mluví o ní. Khloe bývala v dětství její nejlepší kamarádkou; obě vyrůstaly na tomto odlehlém ostrově. Jenže to bylo před lety, dávno předtím, než se svěží a veselá Khloe proměnila v nešťastnou duši, která ani zaboha nedokázala zapomenout na lásku, jež tak záhy pohasla.

Znovu se ozval šepot...

Samozřejmě. Téměř to vypadalo, jako kdyby hlasy chtěly, aby Ava vyslechla, co si povídají, jako by ji provokovaly.

Ava zachytila pouze útržky vět, které byly stejnou měrou ochromující jako pravdivé.

„...pomalu přichází o rozum...“ *Zase Khloe?*

„To už dlouhá léta. Chudák pan Garrison.“ Dýchavičný hlas. *Chudák pan Garrison? Cože?*

Khloe, pokud to byla ona, přitakala: „Co si musel vytrpět!“

Wyatt? Trpěl? Fakticky? Chlap, jenž se vždy snažil zmizet z domova? Který byl pořád pryč? Chlap, s nímž se chtěla rozvést a nejednou o tom vážně přemýšlela? Ava pochybovala, že by její manžel byt jediný den svého života trpěl. Málem se neudržela, aby nezařvala, ale chtěla slyšet, co si budou povídat dál, jaké klepy divoce kolují táflovanými chodbami sídla zvaného Neptunova brána, stoletého domu, který postavil i pojmenoval její prapradědeček.

„No, něco by se udělat mělo. Topí se v penězích,“ zamumlala jedna z mluvících, a jak odcházela, její slova slábla a zněla jako pronikavý sykot.

„Proboha živého, hlavně potichu. No nic, rodina určitě zařídí, aby se jí dostalo nejlepší péče, jaká se dá sehnat...“

Rodina?

Avě bušilo v hlavě, ale shodila ze sebe silnou pokrývku a bosými chodidly šlápla na vysoký koberec, pokrývající podlahu z kvalitního dřeva. Z jedle... z jedlových prken... vybavovala

si, nařezaných na pile, která kdysi bývala srdcem Churchova ostrova, nazvaného bez špetky skromnosti právě po onom prapradědkovi, který postavil tento dům. Udělala jeden krok, dva... Začala ztrácet rovnováhu a pevně se zachytila vysokého sloupku postele.

„Všichni v rodině... potřebují odpovědi...”

„Cožpak je nepotřebujeme i my?” Zlomyslný chichotavý hlásek.

Bože, prosím, ať to není Khloe.

„Jenže nám nepatří ani píd' tohotole zatracenýho ostrova.”

„Nebylo by to skvělé...? Teda jako kdyby nám patřila.” Hlas se stále vzdaloval a zněl roztouženě.

Ava udělala krok a zaplavila ji vlna nevolnosti. V krku cítila žluč a bála se, že bude zvracet, protože už měla hořkou pachut' na jazyku, ale přece jen z posledních sil polkla, zhluboka se nadechla a snažila se překonat nutkání dávit.

„Je totálně bláznivá. Jenže on ji neopustí,” ozvala se právě jedna z dvojice žen. Ava nerozeznala která. Její slova byla stejně ochromující jako pravdivá. Ava tiše proklínala svou zastřenou paměť i narušený mozek s útržky vzpomínek.

Kdysi byla pronikavě inteligentní, nejlepší ze třídy, nejen špičková studentka, ale také podnikatelka s postřehem na... na... *na co vlastně?*

Zařala zuby a přiměla se vyjít ke dveřím a vyhlédnout na chodbu. Samozřejmě že po schodech scházely dvě ženy, jejich siluety pomalu mizely. Jenže ani jedna z nich nebyla Khloe, jak se Ava domnívala. Byla to Virginia Zandersová, matka Khloe – žena dvojnásobné šířky než její dcera a kuchařka celého sídla Neptunova brána – a Graciela, pokojská na půl úvazku, která jako by vytušila, že Ava stojí na prahu, ohlédla se a roztáhla koutky v úsměvu stejně umělém jako přeslazený ledový čaj, který Virginia servírovala za horkých letních dnů. Graciela byla poloviční než její spoléčnice, útlá, s lesklými černými vlasy svázanými v týle. Když Graciela chtěla, dokázala vykouzlit super zářivý úsměv, pod nímž by patrně roztála i poleva na lentilkách. Dnes její výraz daleko víc připomínal vykutálenou kočku,

jako by znala nějaké hluboké, temné a, ach, tak strašně intimní tajemství!

O své zaměstnavatelce.

Avš se zježily všechny chlupy a po zádech jí přeběhl mráz jako had plazící se po páteři. Gracielines temné oči jako by zářily radostí z ohromného tajemství a vzápětí už ona i Virginia zmizely z Avina dohledu a jejich kroky zeslábly.

Ava prudkým pohybem zabouchla dveře a pak se je pokoušela zamknout, ale zástrčka zmizela a nahradila ji kovová desťka, kterou kdosi překryl otvor po zámku. „Bůh mi pomáhej,“ zašeptala, vtáhla do sebe vzduch v dlouhém uklidňujícím nádechu a opřela se o dveře.

Nevzdávej to. Nedovol jim, aby z tebe udělali oběť. Braň se!

„Proti čemu?“ zeptala se temného pokoje. Přecházela od okna k oknu, zlobila se na sebe za špatný zdravotní stav, v němž se nacházela, a za přístup, který k němu zaujímal. Kdy se z ní stala taková chudinka? *Kdy?* Cožpak nebyla vždycky silná? Nezávislá? Dívka, která se proháněla na koni po útesu nad mořem, která šplhala na nejvyšší vrchol hory tohoto ostrova, plavala nahá v ledové zpěněné vodě Pacifiku v místech, kde jeho zvířené proudy vtékaly do zálivu? Surfovala, zvládala horelezečství a... a všechno se jí to zdálo jako před tisícem – ne, spíše před milionem – let!

Teď je zde, ve svém pokoji, jako v pasti, zatímco všechny postavy bez tváře mluví tlumeným tónem a předpokládají, že je neuslyší. Jenže ona je slyšela, samozřejmě že slyšela.

Někdy přemítala, jestli náhodou hlasy nevědí, že je vzhůru, jestli ji neprovokují schválně. Možná byl jejich tichý, uklidňující tón také součástí té obrovské přetvářky, příšerného labyrintu bolesti, z něhož nebylo úniku.

Nikomu nevěřila a připomínala si, že všechny tyto představy spoluvytvářejí její stihomam. Paranoidní halucinace. Duševní chorobu.

Za očima jí do hlavy vystřelovala bolest, doklopýtala tedy do postele, padla na měkkou matraci s luxusním prostěradlem a čekala, až bolest ustoupí. Snažila se zvednout hlavu, ale mígréna, která nad ní měla takovou moc, že se při ní roztřásla

od hlavy k patě, ji zastavila a ona se musela kousat do rtu, aby nekřičela.

Nikdo by neměl takto trpět. Copak na tyhle věci neexistují léky? Nemá předepsané něco na zažehnutí migrény? Vždyť přece brala spoustu léků a nemohla si pomoci, aby ji nenapadlo, jestli bolest, která jí doslova prořezává mozek, není způsobena právě jejich užíváním.

Nechápala, proč se všichni spikli, aby ji mučili, aby ji dostali do situace, kdy si připadá jako skutečný blázen. Jenže si byla zároveň zatraceně jistá, že přesně to měli v úmyslu. Jeden jako druhý: ošetřovatelky, lékaři, služka, právníci a její manžel – Wyatt rozhodně.

Pane bože..., tohle skutečně zní jako paranoidní představy!

Možná jimi trpí.

S nejvyšším úsilím zmobilizovala síly a znovu vstala z postele. Věděla, že bodavá bolest v jejím mozku nakonec pomine. Vždycky tomu tak bylo. Jenže po probuzení se pokaždé cítila příšerně.

Opřela se rukou o postel, aby neupadla, a opatrně přešla k oknu, rozhrnula záclony a vytáhla žaluzie.

Venku bylo šedavo a pošmourno, přesně jako toho dne... toho děsivého dne, kdy Noah...

Nemysli na to!

Nemá vůbec žádný smysl oživovat si nejhorší okamžiky života.

Zamrkala a přiměla mozek k návratu do současnosti a zírala přes rozmazané tabulky z olovnatého skla z okna v patře kdysi elegantního sídla. Podzim se pomalu přehoupl v zimu, pomyslela si a přimhouřila oči. Pohlédla směrem k přístavišti, nad nímž se již snášel soumrak, a dlouhé prsty mlžných cáru klouzaly po zčernalých prknech přístavního mola.

Není ráno, ale téměř večer, uvědomila si, i když jí to připadalo divné. Spala celé hodiny..., možná dny?

Nemysli na to, teď jsi vzhůru.

Položila ruku na studenou tabulku a rozhlédla se do větší dálky. Na mořský břeh, loděnici se zašedlým starým nátěrem; molo vedle ní mírně nakloněné k vzdouvajícím se vodám

zátoky. Právě nastával příliv, zpěněné vlny poháněné větrem se rozstříkovaly o břeh.

Tak strašně to připomíná ten den...

Ach, ježíšikriste!

Náhle ji ochromil mrazivý chlad, studený jako nejhlubší moře, cítila, jak ji zaplavuje, mrazení však pramenilo v jejím nitru.

Vnímala svíravý pocit u srdce.

Její dech se srážel na okně, když se nakláněla stále blíže ke sklu.

Ucítila trnutí šíje, byl to pro ni známý pocit; věděla, co přichází.

„Prosím...”

Mhouřila oči a upírala pohled na konec přístaviště.

A přesně tam byl, maličká postava jejího syna nejspíše cupitala na konec mola, v mlze vypadala spíš jako jeho duch.

„Noahu,” zašeptala, náhle vyděšená, prsty klouzala po okení tabulce a zmocňovala se jí panika. „Panebože, Noahu!”

Není tam. To jen tvůj narušený mozek s tebou hraje své zlomyslné hry.

Jenže ona si tu příležitost nemohla nechat ujít. Co když je to tentokrát – v tomto jediném případě – skutečně její chlapeček? Stál k ní zády, ve vlhké mlze vypadala jeho malá červená mikina s kapucí mokrá. Sevřelo se jí srdce. „Noahu!” křičela a bušila do skla. „Noahu! Vrať se!”

Jako zběsilá se snažila okno otevřít, jenže drželo jako přibité. „Dělej, dělej, povol!” Pokoušela se silou uvolnit zástrčku a přitom si lámala nehty. To zatracené okno se nechtělo ani hnout. „Panebože...”

Poháněná strachem prudce otevřela dveře a hnala se bosá ven z pokoje a chodbou k zadnímu schodišti, chodidla jí pleskala na hladkém dřevě stupňů. Sbíhala pořád dolů, bez dechu a s jednou rukou na zábradlí. *Noahu, ach, zlatíčko, děťátko moje. Noahu!*

Vřítla se ze schodiště do kuchyně, pak proběhla zadním východem, přes zasklenou vstupní terasu a ven na rozlehlé pozemky okolo domu a ještě dál.

Nyní už dokázala běžet. Rychle. Přestože se valem stmívalo. „Noahu!“ volala, když uháněla po pěšinkách zarostlých býlím, kolem uvadajících růží a mezi mokkými kapradinami až k molu, jehož nejzazší konec zahalila tma a mlha. Namáhavě oddechovala, křičela synovo jméno a zoufale ho toužila vidět, zahlédnout, jak se jeho obličejík otáčí a vzhlíží k ní, chtěla spatřit jeho velké důvěřivé oči plné očekávání...

Na molu nikdo nebyl. Mlha se prolínala se stíny na vodě, někde v dáli se dutě rozléhal křik racků. „Noahu!“ zvolala a přebíhala kluzká prkna mola. „Noahu!“

Viděla ho! Opravdu!

Ach, zlatíčko... „Noahu, kde jsi?“ vzlykala a snažila se přehlušit svist větru, když doběhla na konec mola a pod chodidlem ucítila hranu posledního prkna. „Chlapečku, tady je máma...“

Naposled se divoce rozhlédla po přístavišti a loděnici, ale syn byl pryč. Bez váhání ihned skočila do ledových vln, kde ucítila příval neskutečného chladu a slanou pachut v ústech, když cákala kolem sebe, mávala rukama a zběsile syna hledala v temnotě pod hladinou. „Noahu!“ volala, kašlala a prskala kolem sebe vodu, když se vynořila. Pak se znovu a znovu ocítila v temné vodě, prohledávala kalné hlubiny a zoufale věřila, že syna alespoň zahlédne.

Bože, prosím, ať ho najdu. Pomoz mi ho zachránit! Nedovol, aby umřel! Je nevinný! To já jsem hříšník. Ach, drahý Kriste Ježíši, prosím...

Opakovaně se potápěla, pětkrát, šestkrát, sedmkrát, noční košile se jí omotávala kolem těla, vlasy se uvolnily zpod gumičky, a když ji proud unášel stále dál a dál od mola, najednou ji přemohla únava. Když se pomalu vynořila, matně si uvědomila, že slyší nějaký hlas.

„Hej!“ volal jakýsi muž. „Hej!“

Opět zmizela pod hladinou, její vlasy se vznášely kolem ní, měla otevřené oči, které ji ve slané vodě pálily, plíce jí málem praskly. *Kde je? Noahu, ach, bože, děťátko...* Nemohla dýchat, ale nedokázala přestat hledat. Musí najít svého syna. Svět byl stále tmavší a chladnější a Noah se jí stále více vzdaloval.

Kdosi skočil do vody vedle ní.

Ucítila, jak jí silné paže obemkly hrudní koš ve smrtelném sevření. Byla slabá, téměř omdlévala, ale vtom ji kdosi prudce vytáhl nahoru a neomaleně ji vlekl k hladině, zatímco jí z plic unikaly bublinky vzduchu.

Když se vynořili, zalapala po dechu, rozkašlala se, plivala vodu a uvědomila si, že zírá do přísného, neuhýbavého pohledu naprosto cizího muže.

„Přišla jste o rozum?“ rozčiloval se a vytřásal si vodu z vlasů energickým pohybem hlavy. Než však stačila odpovědět, zavrčel: „K čertu!“ a začal prudce kopat, pořád ji pevně držel a táhl ke břehu. Proud ji unesl kus od přístaviště, ale jeho silná a jistá tempa teď protínala vodu a díky nim se oba vrátili na písčnou pláž, kde ji konečně pustil, jakmile jim hladina sahala jen do pasu. „Pojďte!“ vyštěkl. Jednou rukou ji podpíral, brodili se pleskajícími vlnkami a pak dál po písčném břehu. Zuby jí jekaly, celá se trásla zimou od hlavy k patě, ale vlastně necítila vůbec nic kromě hlubokého a bolestného žalu. Snažila se svou bolest potlačit rychlým polykáním, ucítila slanou pachut' a nakonec se vzpamatovala natolik, aby si toho muže, kterého nikdy neviděla, pořádně prohlédla.

Nebo ho snad už potkala? Così jí na něm připadalo vzdáleně povědomé. Byl vysoký, určitě přes sto osmdesát centimetrů, měl na sobě promáčenou košili s dlouhým rukávem a neméně mokré džíny, vypadal ošlehaný větrem, jako by strávil většinu svých asi třiceti let věku někde venku na zdravém povětří.

„Co sakra vyvádíte?“ obořil se na ni a znovu zatřásl hlavou, aby neměl vlasy v očích. „Mohla jste se utopit!“ A pak jakoby mimochodem dodal: „Jste v pořádku?“

Jistěže není v pořádku! Byla si zpropadeně jistá, že už nikdy nebude ani vzdáleně v pořádku!

„Pojďme dovnitř.“ Stále ji podpíral a pomohl jí projít kolem vysokých bot halabala pohozených v trávě a posléze zarostlou písčovou cestičkou k domu.

„Kdo jste?“ divila se.

Prohlížel si ji od hlavy k patě. „Austin Dern.“ Když nereaagovala, zeptal se: „A vy jste Ava Garrisonová? Vám to tady patří?“

„Částečně.“ Snažila se vyždímat slanou vodu z vlasů, ale nešlo to.

„Většina vám patří.“ Přimhouřenýma očima sledoval, jak se chvěje. „A vy nevíte, kdo jsem?“

„Nemám tušení.“ Ten muž jí lezl na nervy, přestože byla pořád ještě v šoku.

Cosi zamumlal pod vousy a vzápětí prohlásil: „No tedy, není to zajímavé? Vy jste mě přece najala. Minulý týden.“ Strkal ji k domu.

„Já?“ Panebože, jak mizerně jí slouží paměť! Někdy jí připadala slabá a zteřelá jako starý hadřík. Ale takhle snad ne. Zatřásla hlavou, ucítila čunek studené vody stékající po zádech a namítla: „O tom pochybuji.“ Určitě by si ho pamatovala. Tím si byla jistá.

„Vlastně to byl váš manžel.“

Ach, Wyatt... „Zřejmě se mi o tom zapomněl zmínit.“

„Ano?“ Přelétal pohledem po jejím promrzlém těle zahaleném do ucourané noční košile a jí krátce blesklo hlavou, jak je asi její promáčený noční úbor průsvitný.

„Mimochodem, není zač...“ Roztáhl koutky do nepatrného úsměvu. I ve tmě, která se již snášela na ostrov, viděla jeho stažené a zachmuřené rysy. Hluboce posazené oči, jejichž barva byla v nadcházející noci nerozpoznatelná, hranatá čelist se stínem strniště, tenké rty a nos, který nebyl tak úplně rovný. Vlasý měl černé jako noc, odstín odhadovala na něco mezi tmavohnědou a černou. Společně se vlekli k obřímu dvoupatrovému rodinnému sídlu.

Na zadní verandě se prudce otevřely dveře se sítkou proti hmyzu a pak se za ženou, jež vyběhla z domu, s bouchnutím zavřely. „Avo? Kristepane, co se stalo?“ naříkala Khloe a ve světle nade dveřmi bylo vidět, že nasadila ustaraný výraz. Přeběhla zahradu, přeskočila zimostrázový keřík, a jakmile cizí muž uvolnil své sevření, pevně Avu popadla. „Panebože, jsi úplně promočená!“ kroutila hlavou Khloe a Ava v jejím výrazu zachytila něco mezi lítostí a strachem. „Cos to k čertu prováděla..., ach ne, ani to neříkej. Já vím.“ Přitáhla si Avu těsně k sobě

a zjevně jí bylo jedno, že si džíny a svetr zamáčí mořskou vodou kamarádčiny noční košile. „Musíš s tím přestat, Avo. Prostě musíš.“ Vzhledla k jejímu zachránci a směrem k Avě prohodila: „Pojď honem, půjdeme domů.“ Pak k Dernovi: „Vy také. Božíňku! Oba jste promočení do nitě.“

Khloe a Dern se společnými silami snažili Avě pomáhat při chůzi po pěšině, ale ta oba setřásla a šla sama. Vyplašila Pana T, Virginiina černého kocoura, který se ukrýval pod chřadnoucím rododendronem. Kocour zasyčel a vběhl do nízkého prostoru pod verandou právě ve chvíli, kdy se ze svého sklepního bytu – či spíše doupěte – vyřítíl Avin bratranec Jacob.

Začínala se jí vracet jistá dávka dřívější bystrosti. Už ji unavovalo hrát oběť; podobně ji obtěžovaly soucitné pohledy a souhlasná mrknutí mezi ostatními, jimiž jako by říkali: *Chudinka...* Takže ji považují za blázna.

Skvělé.

Před pouhými pár minutami sama svou přičetnost sice zpochybňovala, ale přesto jí starostlivé obavy všech okolo už skutečně začínaly lézt na nervy.

„Co se stalo?“ ptal se Jacob. Brýle měl nakřivo a nazrzlé vlasy rozčuchané, jako by spal.

Ava si ho nevšímala, stejně jako nikoho jiného, vyšla po schodech, voda z ní jen crčela, noční košili měla přilepenou na tělo. Zvysoka kašlala na to, co si myslí ostatní. *Věděla*, že zahlédla Noaha, ať už si Khloe nebo ten kovbojský zachránce, případně ta pitomá cvokařka Evelyn McPhersonová myslí cokoli. Nemí přece šílená. Nikdy nebyla. Nechystá se do blázince.

„Ukaž, pomůžu ti,“ žadonila Khloe, jenže Ava o její pomoc nestála.

„Jsem v pohodě.“

„Právě jsi skočila do moře, Avo! Rozhodně nejsi ani zdaleka v pohodě!“

„Víš co? Dej mi pokoj, Khloe.“

Khloe pohlédla na Derna, pak vycouvala a rozhodila ruce dlaněmi vzhůru. „Jak je líbo.“

„Netřeba hrát divadýlko,“ zabručela Ava.

„No jasně, já jsem přece mistr dramatu!“ povzdechla si ztěžka Khloe. „Čistě pro pořádek: kdo skočil před pár minutama šipku do zálivu?“

„Dobrá, dobrá.“ Ava už vyšla po schodech ke dveřím a otvírala ochrannou sítku. „Chápu.“ Když byla uvnitř, přímo ji zaplavila vlna tepla a vůně rajčat a mušlí k večeři, která pronikala z kuchyně, rychle prošla kolem řady oken a krátce pohlédla ven na zahradu. Až na několik bezpečnostních světel panovala všude tma a mlha nyní zhoustla tak, že nebylo vidět na konec mola. Při vzpomínce na syna ji zabolelo srdce, ale podařilo se jí smutek potlačit.

Aspoň měla trochu jasněji v hlavě. Migréna sice ještě úplně neodezněla, ale ustoupila z jejích čelních mozkových laloků kamsi daleko. Slyšela, jak se dveře s ochrannou sítkou otevírají a pak zase zavírají, a věděla, že její konfrontace s Khloe a možná i s člověkem, který pro ni skočil, ještě není u konce.

Vynikající. Přesně to potřebuje!

Zuby jí jektaly naprosto slyšitelně. Mířila k zadnímu schodišti, kde se ozývalo cvakání výtahu ze šachty umístěné u východní části schodiště a pak tichý šum pomalu otevíraných dveří.

Modlila se, aby z výtahu nevystoupila Jewel-Anne. Jenže takové štěstí samozřejmě neměla, za pár vteřin se její obtloustlá sestřenice objevila a vjela na elektrickém vozíku do haly. Pohlédla na Avu přes silné brýle a přelétla očima její promáčenou noční košili, vlasy připlácle k hlavě a patrně i promodralou kůži.

„Zase jsi plavala?“ zeptala se s typickým ironickým úsměškem, který by jí Ava nejraději vymazala pěstí z obličeje. Jewel-Anne si z ucha vytáhla malé sluchátko iPhonu a Ava z něj zaslechla melodii Elvisovy písně o podezíravosti. Hudba zněla zvonivě, jako z velké dálky.

V písničce „Suspicious Minds“ Elvis kvílel: „*Chytili jsme se do pastí...*“ a Ava si říkala, proč se žena, narozená dlouho po smrti této rokenrolové hvězdy, stala takovým pravověrným fanouškem krále rokenrolu. Jistě, břitkou odpověď znala, protože sestřenici už dotyčnou otázku položila. Vlastně to bylo letos.

Jewel-Anne tehdy seděla nad ovesnými vločkami k snídani s jedním sluchátkem v uchu a smrtelně zvažněla: „Narodili jsme se ve stejný den, víš?“ A přihodila si do misky druhou lžičku hnědého cukru.

Avě se nějak podařilo udržet svůj jedovatý jazyk na uzdě a jen stručně opáčila: „Vždyť jsi ještě ani nebyla na světě, když...“

„On ke mně promlouvá, Avo!“ Jewel-Anne pevně sevřela rty. „Je to tak strašně tragická postava...“ Poté věnovala pozornost už jen snídani, přidávala do vloček máslo a hnědý cukr a míchala si horkou směs v misce. „Jako já.“

Pak k Avě vzhledla nevinným pohledem a Ava pocítila hluboký, bodavý pocit viny, který v ní dokázala probudit jen její tělesně postižená sestra.

Nejsi sama, ke komu promlouvá, chtělo se jí namítnout. Každý den jsou hlášeny stovky případů, kdy údajně Elvise někdo viděl. On patrně „promlouvá“ i k těmto cvokům. Jenže než aby vyvolala hádku bez konce, odsunula židli od stolu, vysypala zbytky ze své misky do drtiče a misku pak strčila do myčky. V tu chvíli nakráčel do kuchyně Jacob, jediný vlastní bratr Jewel-Anne, bez jediného slova popadl opečený bagel a vyšel zadními dveřmi. Přes mohutné rameno měl přehozený batůžek. Jacob kdysi býval úspěšným zápasníkem, šampionem státu Washington. Teď byl se svými kudrnatými zrzavými vlasy a bledou pletí pokrytou jizvičkami po akné věčným studentem, který vlastnil všechny možné představitelné elektronické přístroje. Byl naprostý počítačový maniak, navíc stejně podivínský jako jeho sestra.

Teď už Jewel-Anne, jež vynikala rovnými vlasy do pasu a důvěřivýma, tolik upřímnými modrýma očima, nemusela pronést jediné slovo, aby Ava věděla, že pořád věří ve svou výjimečnou duchovní spřízněnost s králem rokenrolu. *No jistě, Elvis promlouvá k Jewel-Anne.* I když to člověk nebral doslovně, Ava pochybovala, že by měli být jakékoli sebemenší propojení. Rychle vyběhla po schodech a brala je po dvou.

Proč by si měla dělat starosti se svou vlastní přítelkyní, když bydlí se skupinkou lidí, kteří tak či onak mohli být zcela zodpovědně označeni za blázny?